

ARTHUR MADSEN

Five2

Shama|a bosszúja

SCOLAR

~ Első fejezet ~

A város alatt húzódó csatornarendszer sötét volt, és elhagyott, most mégis léptek zaja visszhangzott a mocskos falakon. Egy alaké, aki a kijáráshoz igyekezett. Óvatosan haladt a fal mellett, nehogy belesússzon a folyóként hömpölygő szennyvízbe. Nem hallott mást, csak a víz morajlását és az élelemért civakodó patkányok sivalkodását. Mennyire utálta ezt! Befogta az orrát, és fintorogva átlépett valamin, ami a szagából ítélve egy állat teteme lehetett. Már csak néhány perc, néhány méter, és eléri a létrát, ahol friss levegőhöz juthat. Az az átkozott átjáró! Sosem lehetett tudni, éppen hol nyílik meg, hová kerül. Ezt itt nem szerette, bár meg kell hagyni, még mindig ez volt a legközelebb a gyártelephez és így Karhanhoz. Minél előbb meg kell találnia őt! Most nincs idő panaszkodni vagy azon nyafogni, hogy éhes és a bakancsa is átázott. A félhomályban megpillantotta a felszínre vezető létrát. Sietve felmászott rajta, kilökte a csatornafödémet, és kidugta a fejét. A hatalmasra hízott hold már magasan járt, az égboltot csillogok százai ragyogták be. Miután kimászott, visszalökte a födémet a helyére. A hó ismét szállingózni kezdett. Az arcába húzta a sapkáját, és elindult Karhan irodájába. Kezét a zsebébe süllyesztette. Ekkor vette észre azt a kis darab kenyeret, amelyet még Oreana nyomott a kezébe pár napja. A kenyér

nem volt nagyobb, mint egy kifli sarka, és száraz, akár egy sivatagi kóró, mégis miközben a hóban a célja felé haladt, egykettőre elfogyott. A régi gyártelep csendes volt, csak a kopár fák sóhajtoztak a leesett hó súlya alatt, ágaik között halkan sziszegett a szél. A napok óta tartó havazás mindent beborított, akár egy puha takaró. A talpa alatt ropogott a szűz hó, ahogyan a gyártelep néptelen épületei között sietett.

Minden akkor kezdődött, amikor magához tért a sivatagban. Kezét-lábát összekötözték, úgy hagyták ott magára, hogy a keselyűk martaléka legyen. Szörnyű volt, nem tudta, hogyan került oda, de még arra sem emlékezett, ki ő valójában. Egy tetoválást vett észre a karján, amely mindössze három betűből állt: XIN. Fogalma sem volt, mit jelenthetett. Kiszabadította magát, és elindult a végtelen homokdűnéken, de mintha a semmibe igyekezett volna. Akkor azt hitte, meg fog halni. Órákig kóválygott a tikkasztó hőségben, az ég vakító kékjétől már káprázott a szeme. Amikor megpillantotta az oázist, vagy legalábbis, amit akkor annak hitt, azt gondolta, csak álmodik. A hatalmas fák gyűrűjében, a csipkézett hegyek oltalmában egy aprócska, nádfedeles kunyhó állt, mögötte egy erdő, egy óriási zöldellő erdő, amelyből sebesen zúgó patakok hangja szűrődött ki.

Az izmai elgyengültek, a szája kiszáradt, a bőre kisebeseedett a tűző naptól. A kunyhóhoz akart rohanni, de a lábai összeakadtak, és hatalmasat esett. Akkor jelent meg Oreana. Föle hajolt, vizet csorgatott az arcára, aztán bevitte a kunyhóba. Ő mentette meg az életét. Napokig feküdt öntudatlanul, de Oreana gondosan ápolta. Ha épp magához tért, megetette, megittatta, ha pedig felszökött a láza, borogatást tett a homlokára. Amikor végre felébredt, egy kíváncsi kék szem-pár fürkészte. A nő arról faggatta, ki ő és miként került a

kriccsek világába. Nem tudott mit felelni, mintha az emlékei a forró, sivatagi széllel együtt tűntek volna tova. Oreana csak mosolygott, hosszú szőke fürtjeit a füle mögé simította, és a tetoválás miatt Xinnek kezdte szólítani. Többé nem nyag-gatta, nem kérdezgette, egyszerűen csak befogadta őt. Attól a naptól kezdve reggelente együtt sétáltak ki a Kékerdőbe, gyógynövényeket gyűjtöttek, virágokat szedtek, amelyekből különféle főzeteket készítettek. Minden olyan varázslatos volt. A hatalmas fákon lélegzetelállítóan kék virágok tündököltek, melyek szirmain aranyszínű méhek rebegtették szárnyaikat a napfényben. Xin hamarosan új erőre kapott, lassan minden megtudott a kriccsekről, az átokról, a szenvedéseikről és arról, hogy Magnus király és a lánya hogyan élőszködik a népén. Oreana még kislány volt, amikor az édesanyjával ebbe az elhagyatott kunyhóba menekültek, jó messzire a kriccsek lakta településektől. Az édesanyja azóta meghalt, de Oreana a Kékerdőben maradt, ahol addig vár, míg nem találnak valakit, aki képes arra, hogy felszabadítsa a népet.

Egy nap, amikor Xin megerősödött, a szokásosnál távolabb merészkedtek a kunyhótól, és visszamentek a sivatagba. Oreana tudta, hogy Xin nem az ő világába való, csakis ember lehet. Elvitte hát az egyik átjáróhoz, ahol visszajuthat az övéi közé, és segítséget hozhat.

Az emlékei várhatnak, Oreana azonban nem. Az most a legfontosabb, hogy minél előbb előkerítse Karhant. A kriccsek bajban vannak, és Oreana szerint Karhan az egyetlen, aki segíthet. Hányszor, de hányszor megtette már ezt az utat a csatorna és a gyártelep között! Volt, hogy Karhan is vele ment, de sokszor csak levelet küldött Oreánának.

Felgyorsította a lépteit. Miután elhaladt az egyik vörös téglapépület mellett, lehajolt és a havat fürkészte. Szerencsére

csak néhány, magvak után kutató kismadár hagyta ott apró lábainak lenyomatát. A következő épülethez szaladt, amikor a szemközti ház ablakában halványan pislákoló fényt vett észre. *Kik ezek? Hiszen a gyárat bezárták!* – nyújtogatta a nyakát. Az ablak mögött egy nagydarab, egyenruhás férfi állt. Kabátját egészen állig begombolta, szögletes, beesett arca kifejezéstelen volt. Mögötte a pipájából sűrű füstöt eregetve egy idős, szemüveges öregember üldögélt. Beszélgettek. Xin a hóban bujkálva azonban hiába hallgatózott, túl messze volt tőlük. Nagy levegőt vett, majd az éjszaka árnyait segítségül hívva az épülethez osont. A falhoz simulva megállt az ablak alatt.

– Biztos, hogy senki nem járt erre mostanában? – kérdezte az ablak mögött álló egyenruhás férfi, és a pipázó öregemberre nézett.

– Asztán ki gyünne ide? Három hónapja már, hogy bezárták a gyárat, egymagam vagyok itten, én is csak éjszaka. Nagy ritkán benéz a könyvelő, szöszmötöl valamit az irodájában, oszt annyi! – felelte az öreg, de mielőtt folytathatta volna, elkapta egy heves köhögőroham. – Átkozott bagó! – krákolta. Az asztal közepén álló kancsóból egy pohár vizet töltött magának, egy húzásra kiitta, utána megkönnyebbülten felsóhajtott. – Nem gyün már ide senki, csak a patkányok!

– Patkányok? Azokra legalább vadászhatnánk – csillant fel az egyenruhás szeme, majd váratlanul elhúzta a függönyt.

Xin ebben a pillanatban mindennél jobban szeretett volna a fallal eggyé válni, vagy minimum láthatatlan lenni, de mivel efféle képességei sajnos nem voltak, várt egy percet. Lehajolt, és egyszerűen átsétált a párkány alatt. *Szóval Karban már nincs itt*, gondolta elkeseredve, miközben végigment az épület mellett. Nem tudta, merre induljon, hiszen mindig itt találkoz-

tak, itt a gyártelepen. Fogalma sem volt arról, hogy hol lakik, szinte semmit sem tudott róla, csak azt, hogy Oreana megbízik benne. Hogyan fogja megtalálni Karhant egy ekkora városban? Végigment az udvaron, egészen a telepet körülvevő rozsdás drótkerítésig, miközben a szíve egyre hevesebben vert. A kapu szinte mindig nyitva volt, de ez alkalommal nem. Közelebb lépett, hogy szemügyre vegye az elsőre ócskának látszó lakatot. Megpróbálta kinyitni, de a kezében már nem volt elég erő. Hiába mozgatta, rángatta, a lakat bizony nem engedett. Kezdett pánikba esni. Itt kellene átjutnia, de hogyan? Itt ragad a gyártelepen? Azt már nem! Egy lépést hátrált, és tiszta erőből a kapuba rúgott. Azt hitte, az öreg zár ettől majd megadja magát, de nem így lett. A lendülettől a bakancsa megcsúszott a havon, és elvesztette az egyensúlyát. A földre zuhant. A vastag hótakaró ugyan tompította az esést, azonban szerencsétlen módon a karjára esett. Lehunyta a szemét, és finoman kitapintotta a sérülést. A karja nem tört el, csak meghúzódott. Már csak ez hiányzott – morogta magában. Arra ügyelve, hogy ne mozdítsa a kezét, felült. Elkeseredetten bambult maga elé, amikor észrevett valamit a hóban. A saját lábnyomai mellett egy másikat, egy nagyobbat. Felállt, és követni kezdte a kerítés mellett párhuzamosan futó nyomokat. Talán húsz métert tett meg így, amikor a nyomok hirtelen eltűntek. *Ha nem nőtt szárnya a láb tulajdonosának, csak egy irányba mehetett.* A rozoga szögesdrót kerítést méregette. *Vajon Karhan nyomai ezek? Annak semmi értelme, neki van kulcsa itt mindenhez. Akkor kié lehet a lábnyom?* Amikor lehajolt, észrevette, hogy a kerítés alját kibontották. Nem foglalkozott tovább azzal, kinek a nyomai lehetnek, a lényeg, hogy végre kijut. Nem törődött a karjában lüktető fájdalommal sem, hasra feküdt, majd óvatosan átkúszott a kerítés alatt.

De most merre tovább? – forgatta a fejét. Felállt, és további nyomok után fürkészve körbenézett, amikor váratlanul éles fény vakította el. Megpróbált kitérni a fénycsóva útjából, de elkésett. Két férfi állta el az útját, az egyik az egyenruhás volt, akit nem sokkal előbb az ablak mögött látott.

– Nocsak, hát tényleg akadnak itt patkányok! – mordult rá, és egyenesen az arcába világított. – Ilyesforma gyerekem van, mint te, de neki már rég fellőtték a pizsamát. Mit keresel itt a vasgyárnál az éjszaka közepén, fiacskám? Meséld csak el szépen Riber bácsinak!

Xin egy ágyékon elhelyezett rúgással felelt. Amíg a Riber nevű pacák a természetből kapott legféltettebb kincsét tapogatta, megpróbált eliszkolni. A társa azonban fiatal volt, és gyors. Hatalmas tenyerével Xin után kapott, és a földre lökte.

– Hova ez a nagy sietség, fiatalúr? – dörögte, miközben lapátkezét, nem túl barátságosan, Xin vállára tette. Alig egy másodpercbe telt, és a gyerek kezén bilincs kattant.

– 4-es, itt a központ! – szólalt meg hirtelen a Riber övére erősített adóvevő. – 4-es, hol vagytok?

– Itt a 4-es, Riber vagyok, vétel! A vasgyárnál vagyunk, vétel! – felelte Riber elnyúlt arccal.

– Ti meg mi a frászt kerestek ott? – kérdezte a hang a készülékből. – A gyárat három hónapja bezárták.

– Tudjuk, de kaptunk egy fülest, hogy láttak itt valakit. Elkaptuk – nevetett Riber, majd megrángatta a kölyök kabátját. – Azt hitte, nem vettük észre.

– Akció lefűjva! – recsegte a rádió. – Nincs ránk szükség, parancsunk van a távozásra.

– De mégis, miért? – kérdezett vissza Riber. Cigarettdát vett elő, mire a fiatalabbik a hóba köpött.

– Hamarosan jönnek a választások. A polgármester szerint jót tenne a közhangulatnak, ha egy időre felszívódnánk – jött a válasz az adóevőből.

– Ugyan már. Azt hiszi, hogy ezen múlik? – morogta Riber, miközben fájdalmas arccal az ágyékát tapogatta. A társára nézett. – Akkor most mit csináljunk ezzel a jómadárral?

– Mi lenne, ha elengednétek? – kérdezte Xin, majd megpróbált kiszabadulni.

– Arról ne is ábrándozz! – felelte Riber, és miközben társára kacsintott, meggyújtotta a cigarettáját. – Maradj nyugton, különben hóembert csinálunk belőled! – fújta ki a füstöt, aztán a két férfi összenézett, és hangosan nevetni kezdtek.

– Csináljatok vele, amit akartok, csak húzzatok el onnan! Vége – recsegte az adóevő, aztán megszűnt a kapcsolat.

– Vigyük be a rendőrségre, a többi már a helyiek dolga – javasolta Riber, és hosszan a gyerekre nézett. – Nem is tudtam, hogy élnek ezen a környéken japánok.

– Nem japán. Kínai – javította ki a fiatalabbik. Felöltőjének zsebébe nyúlt, ahonnan elővett egy zacskó tökmagot.

– Ugye a kocsiban nem zabáltál tökmagot? – kérdezte Riber, és a gyerek arcáról a társára irányította a zseblámpát.

– Mi bajod a tökmaggal?

– Az, hogy összemocskolod vele a padlószőnyeget, és nem tudom kiszedni belőle.

– A csikkek, meg a búz nem zavar, csak a tökmag? – kérdezte a fiatalabbik, amikor Xin alig észrevehetően az égre emelte a tekintetét.

– Nem tudátok ezt megbeszélni, miután elengedtek?

– Nem – mondták szinte szinkronban, majd mindketten rászégezték a tekintetüket.

– Te japán vagy? – kérdezte Riber váratlanul, és a szemöldökét ráncolta.

– Mondom, hogy kínai – felelte a fiatalabbik, aki újabb tökmagot vett a szájába. A héját a hóba köpte.

– Honnan veszed, hogy nem japán? – Riber a gyerek arcába hajolt. – Húzott, fekete szemek, sárgás bőr, szerintem japán.

– Nem, nézd meg jobban! Világosabb a bőre, a szeme is más formájú, arról nem szólva, hogy a kultúrájuk is teljesen más.

Riber háráítóan emelte a magasba a kezét.

– Ne fárasz a kultúrával, nekem ezek mind ugyanolyanok.

– Nekik meg mi vagyunk egyformák, igaz? – kérdezte a fiatalabb férfi, és Xin mellé guggolt.

– Ha elengedtek, megmondom. – Xin halványan elmosolyodott.

– Annyira azért nem érdekel – vágta rá Riber. Megrántotta a gyerek kabátját, és felhúzta a földről. – Irány a rendőrség, ott biztosan kíváncsiak lesznek a mesédre. Ha szerencséd lesz, még enni is adnak.

Szótlanul bandukoltak a külső parkolóhoz, ahol beszálltak egy sötétített üvegű ütött-kopott kocsiba. Riber a volán mögé ült, a fiatalabbik mellé, míg Xint a hátsó ülésre tuskolták. Elindultak, az erdő mellett futó földútra hajtottak. Riber egy újabb cigarettáért nyúlt, aztán a visszapillantó tükörben a gyerekre meredt.

– Mesélj csak fiacskám, mit csináltál ilyen késő éjjel a gyártelepen? Lopni akartál?

– Mégis mit? Téglát? – kérdezte Xin, és a fejét oldalra billentve körbefogatta a szemét.

– Ne szemtelenkedj, fiacskám, mert olyat teszek... – kezdte Riber, de a társa mosolya lehervasztotta.

– Te meg mit vigyorogsz? – fújtatott. A fiatalabbik megvonta a vállát, és kibámult az ablakon. Míg azok ketten azt sorolták, hogy mi minden ellopnivaló van egy kiürített és lezárt gyártelepen, Xint elnyomta a fáradtság. Lehunytt szemhéja mögött a valóság szörnyű álomként kavargott. Mi lesz, ha nem találja meg Karhant? Mi lesz, ha sosem tudja meg, hogy ki ő valójában? Kénytelen lesz így leélni az életét, miközben a két világ között ingázik?

Riber innentől kezdve nemigen foglalkozott a fogollyal, egyik cigarettáról a másikra gyújtott, és veszettül nyomta a gázpedált, hogy minél előbb leadhassa az immár feleslegessé vált csomagot. Amikor megérkeztek a rendőrség elé, kis híján beleszaladt az épület előtt parkoló rendőrautók egyikébe.

– Nem igaz, hogy ezek mindig ide állnak! – dühöngött. Behúzta a keziféket, és a gyerekekhez fordult. – Jólesett a szieszta? – kérdezte. Miután társával együtt kiszállt a kocsiból, megpróbálta Xint kiszedni a hátsó ülésről. A fogoly azonban nemigen akart csatlakozni a társasághoz, és hogy megszökjön, a másik ajtóhoz csúszott, ami azonban zárva volt. Ekkor Riber behajolt, elkapta a kabátját, és egy nagyot rántott rajta. – Jaj, de nagyon nem szeretem a japánokat! – dörögte. Kihúzta a gyereket a kocsiból, és a járda felé lökdöste. Ekkor Xin cipőjének az orra beakadt a járdaszegélybe, és mivel a keze össze volt bilincselve, térdre esett.

– Ezért még megöllek! – sziszegte, és villámló tekintettel Riberre nézett.

– Hogyan? Halálra nézel? – vigyorgott Riber, aki elégedetten röhögött a saját viccén.

– Engedjete el, különben megbánjátok! – kiabált Xin, és közben megpróbált elfutni, de összebilincselte kézzel nem

sokra jutott. Riber elkapta a karját. A lármára kíváncsi arcok jelentek meg az épület ablakai mögött.

– Mit csinálsz? Arról volt szó, hogy behozzuk, nem arról, hogy felkened a járdára – morogta a társa, és közéjük állt.

– Véletlen volt – mondta Riber, és megvonta a vállát.

– Véletlen... – ismételte a társa, és rosszállóan ingatta a fejét. – Már megint nem szeded a gyógyszereidet? – kérdezte. Xin karja alá nyúlt, és a rendőrség irányába kezdte húzni.

– Tudod, hogy nem szedek gyógyszereket – dörmögte Riber, mire Xin halkán megszólalt.

– Pedig lehet, hogy kéne... – Riber arca eltorzult a gyűlölettől.

– Te, én kinyírom ezt a kölyköt!

– Dehogyan nyírod. Leadjuk a zsernyákoknak, aztán elhúzzunk innen – felelte a társa nyugodtan, azzal belökte a rendőrség kétszárnyas ajtaját.

Az előtérben félhomály volt, a mennyezeti lámpák egy része vakon meredt rájuk, de a többi is alig világított. A hosszú recepciós pulthoz mentek, amely mögött egy lángosképű rendőr terpeszkedett. Hájas karjaival az asztalon támaszkodott, és rezzenéstelen arccal bámulta a monitort. Beletelt néhány másodpercbe, mire felnézett. Meglepetten vont a felöszülő szemöldökét.

– Nocsak, a gárda? Már azt hittük, kivonultatok – mondta, és szuszogva hátradőlt a székében. – A polgármester világosan megmondta, hogy...

– Tudjuk, haver, de egy ritka madárkát fogtunk a gyártelepen. Gondoltuk, behozzuk nektek.

A rendőr a két férfiről a gyerekre emelte a tekintetét. *Ez a két idióta már megint pluszmunkát ad neki, nem elég a rengeteg túlóra, de most még ezzel is neki kell foglalkoznia?*

– Először is, neked nem vagyok haver. A nevem Thy őrmester, itt a névtáblám, látod? – mutatott ingerülten az ingén virító fém kitűzőre. A fiatal férfi bólintott, de Riber csak sóhajtott egyet. *Hogy mennyire utálja a rendőröket!* – gondolta, miközben megvakarta az állát. Csak ezt a gyereket akarta lepasszolni. Mit kell ebből ekkora ügyet csinálni? Egyre csak gyűlt benne a harag, de mielőtt az feltörhetett volna, a társa közbeszólt.

– Nézze, Thy őrmester, ezt a gyereket a gyártelep mellett találtuk. Szegény egyedül csatangolt, mi csak behoztuk, és már itt sem vagyunk.

– És mondják, uraim, így, bilincsből találtak rá? – A két férfi meglepetten nézett össze, de végül nem szóltak semmit. A rendőr szuszogva felállt a helyéről, és megkerülte az információs pultot.

– Na, tűnés! – kiáltotta, és az ajtó felé intett. A két férfi egyszerre indult a kijárához, közöttük a lehajtott fejjel balagó, megbilincselte gyerekekkel.

– Te nem, barátocskám. Téged beviszlek a fogdába, és elbeszélgetünk arról, hogy mit kerestél felügyelet nélkül a régi gyártelepen.

Cseberből vederbe. Xin bánatos léptekkel haladt a rendőr mellett a szürke folyosón. A behajtott ajtók mögül dühös kiabálás, majd pofonok csattanása hallatszott ki. *Jó kis beszélgetés lesz* – gondolta. Félve pillantott az őrmesterre, aki a következő helyiséghez érve a kilincstre tette a kezét, és sarkig kitarta előtte az ajtót.

– Befelé! – Xin bizalmatlanul körbenézett, mielőtt belépett volna. A szoba közepén egyetlen asztal állt, mellette két szék. A függöny nélküli ablakot vastag rácsok borították, nehogy bárki is elszökhessen. *Igazán vendégszerető környezet.*

– Mi lesz már? Írásos kérvényt nyújtsak be? – noszogatta a rendőr, mire a gyerek grimaszolva belépett. Elgondolkodva állt meg a falra erősített parafa tábla előtt, amely eltűnt gyerekek fényképeivel volt tele aggatva. Az ismeretlen arcok közül az egyik megragadta a figyelmét. Egy aranyos szőke kislány hatalmas kék szemekkel. Ki lehet ő? És a többi gyerek? Szemét gyorsan végigfuttatta az arcokon és a neveken. Arra gondolt, vajon őt is keresi valaki? Bár tudná, hová tartozik. Oreana azt mondta, biztosan nem kriccs, mert nincs a nyakán a jel. A ruháját elnézve, inkább ember lehet, de ebben sem lehet biztos. Semmiben sem lehet biztos. A gondolataiba temetkezve észre sem vette, hogy miután Thy őrmester elment, a helyét egy magas, vékony férfi vette át. Amikor egy halk kattanással bezárult mögötte a kihallgató szoba ajtaja, Xin riadtan fordult meg. A férfi fehér inget viselt, az arca láthatóan megviselt volt. Megkerülte az asztalt, és kihúzta az egyik széket.

– Foglalj helyet – mondta gépiesen. A gyerek jobban megremült ettől a hangtól és a férfi közönyös arckifejezésétől, mint attól a két gárdistától, aki idehozta. Nem mozdult. A férfi megvonta a vállát, és elhelyezkedett az asztal mellett.

– Most az van, hogy vagy leülsz magadtól, vagy én ültetlek le, az viszont fájni fog. – Kezével udvariasan a székre mutatott, de a vonásai kemények maradtak. A gyerek szót fogadott. Leült, maga alá húzta a lábát, és várakozóan nézett a férfira, aki a táskájából papírokat és egy tollat vett elő.

– Mi a neved? – A gyerek nem válaszolt, csak a körmeit piszkálta. – Több mint negyvennyolc órája vagyok talpon, ne szórakozz velem! – folytatta a kihallgatótiszt. Kezébe vette a tollat, és a papírra firkantott néhány szót. – Hol vannak a szüleid? Thy őrmester azt mondta, a régi gyárnál kódorogtál. Mit kerestél ott?

Xin válaszként csak pislogott, és a kihallgatótiszt égnek meredő, kócos haját nézegette. Ha akarna, se tudna felelni, így hát összeszorította az ajkát, és nagyokat sóhajtott. A férfi felállt és járkálni kezdett, majd hangosan rámordult.

– Ha nem ered meg a nyelved, tövestül kitépem! – Kezét épp ütésre emelte, amikor kinyílt a kihallgató ajtaja. Két, öltönyös férfi lépett be.

– Polgármester úr! – A tiszt leengedte a kezét, és enyhén meghajolt. – Miben segíthetek?

– Ki ez a gyerek? – kérdezte a polgármester köszönés helyett, és szinte átnézett a tisztén. Kóposzodó halántékát sötét erek hálózta, vékony, szikár testén tökéletesen állt a méretre szabott, fekete öltöny. – Thomas, miért vattatunk gyerekeket? – fordult az ajtóban ácsorgó másik öltönyöshöz.

– Én igazán nem tudom, uram – hebegte a Thomas nevű férfi, és a hóna alá szorította az aktatáskáját. – Semmit nem tudok erről az ügyről.

A kihallgatótiszt idegesen járatta közöttük a tekintetét. Ádámcsutkája fel s alá járt közben.

– Nem tudjuk, kicsoda, a gyárteleptől hozták be – magyarázkodott, és szégyenkezve lehajtotta a fejét.

– A testületben nincs szükség olyanokra, akik ártatlan gyerekeket bántanak, ezt ugye maga is tudja? – A tiszt bólintott. – Hívják fel Harragh urat az árvaházban, ő befogadja, míg ki nem derül, hol vannak a szülei. Mi a neved, gyermekem? – hajolt a széken kuporgó kölyökhöz.

– Nem beszél, uram – felelte a vattatótiszt bocsánatkérően.

– Érthető, hogy nem beszél. Biztosan kimerült és fél. Vigyék az árvaházba, Harragh majd gondoskodik róla – parancsolta a polgármester, és a parafa táblára nézett. – Jut eszembe, az eltűnt gyerekekről van valami hír?

– Semmi, uram – felelte a tisztt, de közben került a polgármester pillantását.

– Akkor ne egy ártatlan gyerekre pazarolja az idejét, hanem keresse meg őket. – Azzal sarkon fordult, és talpnyalója kíséretében kiviharzott a helyiségből. Amint kettesben maradtak, a tisztt arcába visszatért a szín, és újra a gyerek fölé magasodott. Utána anélkül, hogy egy szót szólt volna, kiment a szobából, és becsapta maga mögött az ajtót. Alig néhány perc múlva megjelent Thy őrmester, karon fogta, és a ház előtt álló rendőrautóhoz kísérte. Óvatosan a hátsó ülésre ültette, aztán ő is beszállt. Bekapcsolta a rádiót, és elindította a kocsit. Xin lehajtotta a fejét, és szomorúan felsóhajtott. Minden porcikája fájtt, éhes volt, és fáradt. Meg kellene találnia Karhant, erre itt ücsörög egy rendőrautóban, megbilincseltt kézzel, ráadásul be akarják tenni valami árvaházba. Azon agyalt, hogyan fog megszökni, amikor az őrmester vidáman dudorászni kezdett, felcsapta a kesztyűtartó tetejét, hogy oldalra dőlve matasson benne. Xin előrehajolt, és arcát a vezetőrésztől elválasztó plexinek támasztotta. Thy őrmester morogva, szinte könyékig eltűnt a kesztyűtartóban, majd elégedetten felhorkantott.

– Tudtam, hogy akad itt valami. – A hangján hallatszott, hogy mosolyog. – Nem vagy éhes? – kérdezte. Egy kis tábla csokoládét csúsztatott a plexi alatti keskeny nyílásba. A sötét szempár hálásan csillant fel, majd apró kezek nyúltak a csokiért. Nem köszönte meg, de a visszapillantó tükörben elkapta az őrmester pillantását, és hálásan elmosolyodott. A rendőr bólintott, és tekintetét újra az útra irányította. Bár a csokoládé finom volt, tudta jól, hogy ennél csodásabb dolgok várnak rá a kriccseknél. Amellett, hogy tisztább a levegő, és még az égnek is élénkebb a színe, mint itt, az

ételeknek is más ízük van. Oreana gyakran sült kenyeret, amelyre mézet csöpögtettek, vagy friss vajat kentek. A fák törzsén tekergő tüskés bokrokon ökölnyi méretű azúrkék gyümölcsök teremtek, amelyek egyszerre voltak édesek és lédúsak, sósak és savanyúak, mintha minden ételt egyszerre, egyetlen pillanatban kóstolnának. Esténcént, miközben a naplementét csodálták, addig falták a gyümölcsöt, míg végül már mozdulni sem tudtak. Most korgó gyomorral, fáradtan kuporgott az ülésen, és mindennél jobban vágyott a Kékerdőbe. Csak remélhette, hogy Oreának nem esett bántódása. Azt nem tudná elviselni. Egyetlen reménye, hogy a szellemeiktől tartva ritkán merészkedik bárki is az erdőbe, bár ő egyetlen kísértetet sem látott. Oreana azt mondta, ez azért van, mert olyan ártatlan teremtés, és nincs ott lélek, akinek dolga lenne vele. Ezért élhetett oly régóta Oreana is a Kékerdő dús lombjainak árnyékában, mert bűn nélkül volt, sosem ártott senkinek. Volt azonban egy különös forrás az erdő egyik sötét szegletében, a Jelenések Forrása. Igyon abból bárki, legyen az ártatlan vagy bűnös, a Kékerdőben bolyongó lelkek abban a pillanatban meglátják, mintha maga kiáltana értük. Éppen ezért bármennyire is hívogató volt a forrás illatos, hús vize, sosem ittak belőle.

Már alig várta, hogy újra az erdőben legyen, ne pedig ebben a színtelen, semmilyen világban. Nagyon sóhajtott, és kibámult a bepárasodott üvegen. Szótlanul figyelte a kihalt utcákat, az egyre sűrűbben szállingózó hópolyheket, amikor hirtelen lelassítottak. Az őrmester leállította az autót az árvaház előtt, és dudált egyet. Kiszállt, és kiségitte a hátsó ülésről a gyereket, aki folyamatosan a kerítést és az épületeket kémlelte. A kőkerítés ugyan magas, de annak, aki egy hétméteres fára felmászik, ez nem jelenthet problémát.

– Most leveszem a bilincset, és te nem szöpsz el, ugye?
– Xin az őrmesterre nézett, és lassan megrázta a fejét. *Nem szökik el, legalábbis nem most azonnal.* Jó lenne egy kicsit meglegedni, arról nem is beszélve, hogy majd kilyukadt a gyomra az éhségtől. Ismét kattant a bilincs. – Nincs mitől tartanod, itt gondodat viselik – mondta Thy őrmester kedvesen, és a bejárathoz ment. A terméskőből épült falra egy réztáblát erősítettek: „*Bizony mondom néktek, ha meg nem tértek és olyanok nem lesztek mint a kis gyermekek, semmiképpen nem mentek be a mennyeknek országába*” (Mt. 18,3)

Végigsétáltak a hosszú udvaron, majd bementek a házba. A folyosón az őrmester megállt az egyik pad mellett.

– Várj meg itt, amíg előkerítem az igazgatót – mondta és elsietett. Xin ledobta magát, idegesen körbenézett, és fintorogva a levegőbe szagolt. Az illat a folyosó végéből szállt felé, ahonnan edények csörömpölése hallatszott. Ekkor az egyik helyiségből két kisebb fiú lépett elő. Nevetgélve, egymást lökdösve sétáltak a folyosón, aztán hirtelen megálltak.

– Utálom ezt – mondta az egyik, és leszedett egy falra erősített girlandot.

– Azt is utáltad, amikor feltettük – tette hozzá a másik, és tobozokat dobált a folyosó közepére.

– Mert nem értem, minek kell mindent feldíszíteni, ha úgyis leszedjük. – A gyerekek egymást heccelve haladtak, közben a falra kirakott rajzokat és karácsonyi díszeket szedgették le. Lassan Xinhez értek, aki akkor vette észre, hogy a két fiú teljesen egyforma! *Hiszen ezek ikrek!*

– Jaj Paddy, ne dumálj már annyit, inkább siess, mert annál hamarabb végzünk – hadarta az egyik.

– Daddy, te könnyen beszélsz, mert eléred a felső rajzokat is – duzzogta a másik. Xin rájuk mosolygott, mert hajszála

egyforma magasak voltak. Amikor Daddy elé ért, egészen elcsodálkozott.

– Te Paddy! Itt van Bruce Lee, vagy lehet, hogy Jet Li?!
– hüledezett, és megállt a pad előtt. A barátságos mosoly lehervadt Xin arcáról, és lassan grimaszba fulladt. Paddy kíváncsian fordult hozzájuk.

– Hé, nindzsa! Ezt kapd el! – kiáltotta, majd belerúgott az egyik földön heverő tobozba. Xin a szeme sarkából látta a repülő tobozt, kinyújtotta a kezét, és a két fiú legnagyobb ámulatára elkapta.

– Ez tényleg Bruce Lee – mondta Paddy, és riadtan a falhoz simult.

– Nem vagyok se Bruce Lee, se Jet Li, de ha még egyszer szívóztok velem, a torkotokon nyomom le az összes tobozt. Érthető voltam? – Daddy Paddy mellé somfordált, aztán mozdulatlanra dermedt. Mielőtt megszólalhattak volna, megjelent Thy őrmester, oldalán Rose nevelőnővel. Az ikerrek lehajtották a fejüket, úgy tettek, mintha valami sürgős dolguk akadt volna, és gyorsan felszívódtak.

– Rose vagyok – mondta a nő kedvesen, és Xinre mosolygott. – Gyere, beszéljünk egy kicsit. – A vállára tette a kezét és az irodájába kísért. A gyerek nem ellenkezett, *bárki is ez a Rose, nem látszik veszélyesnek.* A nevelőnő irodája egyszerű volt, a régi cserépkályhában halkán ropogott a tűz. A nő behúzta mögöttük az ajtót, megkerülte a kopott íróasztalt, és a fal mellett álló polchoz lépett. Leemelte az egyik vastag dossziét, aztán leült az íróasztalhoz.

– Néhány adatra szükségem lesz – mondta. – Mi a neved, kisleány? – A gyerek elmosolyodott, aztán levette a fejéről a fekete sapkát. Hosszú sötét haja csillogva omlott a vállára.

– A nevem Xin, és lány vagyok.